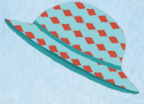
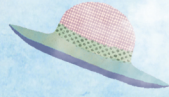

UZAYLI İCLAL DİKİCİ KOMSU

tudem

2012
TUDEM
Edebiyat
BİRİNCİLİK
ÖDÜLÜ

2012 Tudem Edebiyat Ödülleri
Öykü Yaşamdır Yarışması Birincisi

UZAYLI KOMŞU

İCLAL DİKİCİ

UZAYLI KOMŞU

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: İclal Dikici
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
SON OKUMA: Irmak Ertaş
KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2014 (2000 adet)
İkinci Baskı: Şubat 2016 (2000 adet)
Üçüncü Baskı: Mayıs 2019 (2000 adet)
(İlk iki baskı Bayan Pimpirik adıyla yayımlanmıştır.)

ISBN: 978-605-2031-96-4
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2012 Tudem Edebiyat Ödülleri
Öykü Yaşamdır Yarışması Birincisi

UZAYLI KOMŞU

İCLAL DİKİCİ

 tudem

İclal Dikici

Çocuklarla birlikte hayal kurmayı, hayallerini yazmayı... Yaş almış insanlar ve hayvanlarla konuşmayı, dinlemeyi... Masalları, toprak kokusunu, eski kapılardan geçmeyi, farklı pencerelerden bakmayı... Kedisi Şanslı'yı, arkadaşlarını ve ailesini çok seviyor. Omzunun üstündeki başını değil, yüreğini kılavuz ediniyor...

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Uzaylı Komşu (öykü)

Teneke Uygarlığı (roman)

En Büyük Hazinem (roman)

İçindekiler

Mısır Püskülü Saçlı Bayan Pimpirik	7
Mahallenin Delisi.....	15
Cadıların Toplanma Günü	27
Uzaylı Komşu	37
Mahallede Hırsız Var	46
Kılıç Kalkan Ekibi.....	57
Sihirli Sandık.....	64
İyilik Perisi	72
Devlerin Savaşı.....	89
Piyanonun Sesi.....	102

masallaryla renklendiđim anneme...

Mısır Püskülü Saçlı Bayan Pimpirik

“Yoo, olamaz! Yine mi? Ben ne şanssız bir kadınıym, ne bahtsızım... Haaa! Haaa! Haaaaa!”

Bu, sevgili Bayan Pimpirik’in ağlama sesi. O ‘haaa, haaa’ diye ağlar, ‘hüüü, hüüü’ diye ağlamaz diğer insanlar gibi. Belki de sesi çok kalın olduğu içindir ya da annesinden öyle öğrenmiştir, ne bileyim.

Mesela ben de ‘miii miii’ diye ağlarım, başka türlüünü bilmiyorum çünkü. Boş veeer, bunun bir önemi yok. Biz konumuza dönelim...

Zavallı Bayan Pimpirik, her sabah ayna karşısında aynı trajediyi yaşar. Ben kendimi bildim bileli bu böyledir, yani yaklaşık on yıldır... Daha öncesini bilmiyorum.

Bıkmadan usanmadan her akşam ama her akşam, saçlarını bigudilerle özenle sarar. Bu konuda aklınıza gelebilecek her yöntemi denedi; ısıtmalı bigudiler, süngerliler, uzun çubuk şeklinde olanlar, kıvrıklar, elektrikli...

Hatta bir gece gazete kâğıtlarını önce dikdörtgen şeklinde kesti, ardından dar kısmına uzun iplikler yerleştirip rulo şeklinde sardı (*sosise benziyorlardı, hımm ağzım sulandı anlatırken*) sonra onları tek tek saçlarına dolayip ipliklerinden bağladı. Öyle komik görünüyordu ki, (*dilek ağacı gibi; neredeyse bir kâğıda dileğimi yazıp başına iliştirecektim*) gülmek için kendimi zor tuttum.

İşte bu sabah da aynı şey oldu...

Bigudileri çıkardığında saçlarında hiçbir değişiklik yoktu, sarmadan önceki gibiydi. Aynadaki görüntüsüne bakıp ağlıyordu Bayan Pimpirik.

Dümdüz, üstelik açık sarı ve seyrek saçları, ince uzun yüzünün üstünde mısır püskülü gibi duruyordu ve o bundan hiç mi hiç hoşlanmıyordu.

Bayan Pimpirik'in çıkarttığı ağlama sesi ve saçları gibi, görüntüsü de biraz tuhaf. Diğer insanlara pek benzemiyor; çok zayıf ve çok uzun, özellikle de bacakları.

Gözleri çok büyük, iri birer kömür parçası gibi...

Teni çok beyaz, öyle saydam bir görüntüsü var ki önünde dursanız arkasındakileri göreceksiniz sanki.

Ne bileyim farklı işte, acaba bu yüzden mi hiç arkadaşı yok diye düşünüyorum bazen, oysa onu tanısalar...

Bu arada ben kim miyim? Benn, çok çok güzelim, çok çok sıcağım, çok çok beyazım; şişmanım!

Merak mı ettiniz? Ay tamam, tamam söylüyorum; çok ısrar ettiniz. Benim adım Pamuk. Pimpirik'in kedisiyim.

Bir konuda anlaşalım, yalnız kedisi değil, aynı zamanda en iyi arkadaşımı.

“Dokuz, on, on bir, on iki, on üç, on dört, on beş.”

İşte yine başladı. Bayan Pimpirik’in yataktan kalkar kalkmaz yaptığı ilk şey, bigudilerini çıkarıp aynada kendine, saçlarına bakmaksa, ikinci yaptığı şey de balkona çıkıp çarşafını, yatak örtüsünü, pijamalarını on beşer kez silkelemektir. Tam on beş kez, ne bir eksik ne bir fazla.

Daha sonra hafif bir kahvaltıyla karnını doyurur. Kuş kadar yer. *(Ay! Kuş mu dedim, olsa da... Aman canım, sizin içiniz fesat, olsa da sevsek diyecektim.)*

Kahvaltıdan sonra silkeleme işlemine kaldığı yerden devam eder. Masa-sehpa örtüleri, yerdeki paspaslar... Evde silkelenecek ne varsa hepsi elden geçer.

İyi ki apartmanda oturmuyoruz, düşünsenize alt kat-takilerin halini. Hani anlıyorum, temizlik yapılır da her gün de aynı şeyler yapılmaz ki. Sırası hiç şaşmaz. Silklenir, süpürülür, yerler paspaslanır, toz alınır... Sanırsınız ki misafir gelecek, oysa bizim eve hiç misafir gelmez.

Temizlik yaparken en çok giysi odasında oyalanır. Evet, Bayan Pimpirik’in evinde bir giysi odası var. Öyle çok giysisi yok ama çok, hem de pek çok şapkası var ve hepsinin tasarımı kendisine ait. Renk renk, desen desen şapkalar; tüylüler-tüllüler, örgüler-kumaşlar, çiçekliler-böcekliler, hasırlar... Aklınıza gelebilecek her çeşitten şapka. Tek tek tozları alınır şapkaların; hem de her gün...

Ben en çok bu odayı seviyorum, çünkü rengârenk. Burada, masal dünyasında gibiyim. (*Bu arada ben masalları çok severim, ya siz?*)

Evimiz, koca koca apartmanların arasında, bahçesinde portakal, mandalin ağaçları olan küçücük, şirin bir yer. Bayan Pimpirik'in annesinden miras kalmış. Mütahhitler çok geldiler gittiler kapımıza, buraya da o koca apartmanlardan dikmek için. İyilikle, sevimli bir şekilde inandırmaya çalıştılar... Tehditler savurdular... Evimizi yıkmak, yerine yenisini yapmak için yapmadıkları kalmadı. Boşuna... Bayan Pimpirik'i hiçbir şekilde ikna edemediler. "O çirkin, ruhsuz apartmanlardan istemiyorum. Yıktırmam da yıktırmam!.." dedi, başka bir şey demedi.

Bir keresinde hiç unutmuyorum, (*anlatınca anlayacaksınız neden unuttuğımı*) kapımız çaldı: "Tak! Tak! Tak!"

"Kim o?" deyip kapıyı açtı Bayan Pimpirik. Kapıda, orta yaşlı bir erkek ile genç bir kadın duruyordu, içeriye buyur etti.

"Biz, Şenyüzler İnşaat Şirketi temsilcileriyiz," dedi kadın, abartılı bir gülüşle. Her an kahkaha atmaya, otuz iki dişini ve küçük dilini göstermeye hevesli, sevimli (!) bir yüzle.

"İzin verirseniz efendim; kendimizi, şirketimizin bugüne kadar yaptıklarını, yapacaklarımızı, hayallerimizi anlatalım size," dedi adam, sırtık yüzüyle.

Sahi niye sırtıyor ki bunlar bu kadar, anladık Şenyüzler İnşaat Şirketi de, bu kadar şen olmasalar da olur canım...

“Gerek yok, niçin geldiğinizi biliyorum ve fikrimi değiştirmeye hiç niyetim yok. Daha önce gelenlere söylediğim, bundan sonra gelecek olanlara da söyleyeceğim gibi, evimi yıktırmam!”

İzin verirseniz bundan sonra Bayan Pimpirik’e yalnızca Pi demek istiyorum, çünkü ismi uzun geliyor, anlatırken hızım kesiliyor. Anlaştık mı?

“Aman efendim biz başkalarına benzemeyiz, saygın bir inşaat şirketiyiz, bizim yaptıklarımız ortada... Şirketimiz için önemli olan, sizin içinize sinmesi, sizin mutluluğunuz... Ortak bir dil oluşturabileceğimizi sanıyorum,” dedi kadın.

Adam sürdürdü konuşmayı, yüzündeki sahte gülümsemeyle: “Siz ne istiyorsanız, nasıl istiyorsanız...”

“Sizden hiçbir şey istemiyorum!” dedi Pi, adamın sözünü keserek. “Evimi terk etmeniz dışında...”

Adam ile kadının yüzündeki gülümseme bir an için asılı kaldı dudaklarında. Sonra, yavaş yavaş sırtık ağızları kapandı, hatta büzüldü, yok oldu... Artık ağızlarının yerinde bir noktacak duruyordu.

Kadın, “Sen kim olduğunu sanıyorsun fasulye sığı? Pörtlek gözlü şey! Şu haline bak da öyle konuş bizimle.

Mısır püskülü saçlarından tutarsam şimdi...” derken sözü adam aldı.

“Sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun kadın? Bizim elimiz ayağımız çok uzun. Başına öyle işler açarız ki değil bu evden, bu mahalleden hatta bu şehirden, hatta hatta bu ülkeden süreriz seni.”

“Sen kimsin ki ki ki...” dedi kadın.

“Bizim kim olduğumuzu zu zu...” dedi adam.

“Sen!.. Sen!.. Sen!..” dedi kadın.

“Biz, biz, biz...” dedi adam.

Noktacıklardan, yani ağız olması gereken yerlerden alev çıkıyordu sanki, burunlarından da dumanlar. Korkudan koltuğun arkasına saklandım, kulaklarımı bir açıp bir kapıyordum. Kabaydılar, gerçekten çok kabaydılar. Pi, hiç istifini bozmadan, gözünü bile kırpmadan öylece onlara bakıyordu.

Kadın ile adam ellerini kollarını sallayarak konuşurken daha doğrusu bağırırken eşyalarımızı da deviriyorlardı. Duvardaki fotoğraf çerçevesi, sallanan koltuğun yanında duran abajur, sehpanın üzerindeki renkli mumlar... Bir ara sıvışmayı bile düşündüm açıkcası; ama Pi'yi yalnız bırakamazdım.

Sonra ne oldu biliyor musunuz? Pi ayağa kalktı. Olduğundan daha uzun görünüyordu. Yo yo! Uzun görünmüyordu, gerçekten uzamıştı. Başını tavana değiyordu. Cüceler ülkesindeki Güliiver'e benziyordu tıpkı. Adam ile

kadın, hatta ikisi birlikte bacaklarının arasından rahatlıkla geçebilirlerdi. Başlarını yukarıya kaldırmış Pi'ye bakiyorlardı. Gözlerinde, şaşkınlık ve korku vardı.

Pi, ağzını açtı. İtiraf edeyim, ben bile korktum. İkisini de hop diye yutuverecek sandım. Ne söyleyecek diye merakla beklerken dudaklarını büzdü. "Huuuuu!" diye bir ses çıktı ağzından.

Soğuk bir rüzgâr esmeye başladı odada, rüzgâr değil fırtına hatta. Koltuğun arkasından çıktım, adımımı atmadan sırtüstü yere yuvarlandım. Savrulmamak için sehpanın ayağını sıkı sıkı tuttum. İşte bu! Benim arkadaşım bu... Yaşa Pi!

Şimdi yattığım yerden adam ile kadının yüzünü daha rahat görebiliyordum. Pi'nin çıkardığı fırtınada, ikisinin de yüzleri yumuşak hamur gibi şekilden şekile giriyor; uzuyor, genişliyor, yamuluyordu. Yanakları (*sanki görünmez bir el tarafından başlarının arkasına doğru çekiliyordu yanakları*) rüzgârın etkisiyle gerildiğinde, ikisinin de otuz iki dişi dışarıya fırlamıştı. İskelete benziyorlardı. Kadının saçları savruluyor, kırbaç gibi yüzüne çarpıyor, adam ise başından uçan peruğunun ardından ağlamaklı gözlerle bakıyordu. Düşmemek için birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı. Komik görünüyorlardı, çizgi film izler gibi izliyordum onları...

Pi, birden üflemeği kesti. Adam ile kadın heykel gibi kalakaldılar. Birbirlerine sarılmış hatta dolanmış bir

şekilde salonun ortasında, öylece kıpırtısız... Kadının saçları, jöle ile sertleştirilmiş, şekil verilmiş gibi dimdik yukarıya doğru uzamıştı. İkisinin de ağızları kulaklarına değiyordu. Sanki ağızları kenarlarından görünmez bir iple kulaklarının arkasına doğru gerilmişti.

İşte şimdi tam şenyüzdüler. Çok, hem de çok komik görünüyorlardı.

Sonra kadın ile adama ne mi oldu?

Heykelleri evimizin en güzel köşesini süslemekte. Mutlu mutlu duruyorlar köşelerinde.

Bir çizgi film yapımcısından teklif aldılar, hem de başrol...

Şimdi artık masal evleri inşa ediyorlar.

Şaka, şaka!..

Mahallenin Delisi

“Ođlum, ne biçim pas atıyorsun? Ben neredeyim, top nerede?” dedi Gürkan.

Savaş, “Benim pasıma laf edeceğine, azıcık koşsan diyorum. Yağların erimez, merak etme. Senin yüzünden topu kaçırdık bak!” dedi.

“Benim yüzümden mi?” Gürkan sinirlenmişti. Topun peşinden koştu.

“Öğren de gel futbolu. Sizinle oynayanda kabahat,” dedi Savaş.

“Savaş, bırak mızıkçılık yapmayı,” dedi Mete. “Bak Gürkan topu getiriyor. Haydi, oyuna devam edelim.”

“Oynamıyorum!”

“Yeniliyor ya... Bilmez misin Mete, yenilmeye tahammül edemez beyimiz,” dedi Hasan.

Savaş, formasını çıkarıp terini sildi, kaldırıma oturdu. ‘Sinir oluyorum bazen bunlara!’ diye düşündü. ‘Mızıkçılık yaptığımdan, yenildiğimden değil... Bilmiyorlar sanki.

Oynamak için bir saat iznim var, onu da kaçan topun peşinde koşarak harcıyoruz. Birazdan annem seslenir.’

Mete, Gürkan ve Hasan, Savaş’ın yanına, kaldırıma oturmuş, onu ikna etmeye çalışıyorlardı.

Manav Mahmut Efendi, tazeliklerini yitirmesinler, sararıp solmasınlar diye yeşilliklerine su serpiyordu. Başları önlerinde, kaldırımda oturan çocukları görünce dayanamadı, onları da ıslattı. “Ne o, Karadeniz’de gemileriniz mi battı?” diye sordu.

“Mahmut amca yaa!” dedi Hasan. “Neden ıslatıyor-sun?”

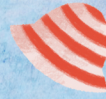
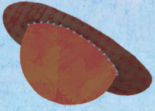
Çocuklar ayağa kalkmış, üstlerini silkeliyorlardı.

“Azıcık canlanın diye be... Benim marullar gibi solmuşsunuz.”

O sırada Bayan Pi, elinde filesi, köşeden dönmüş, onlara doğru gelmekteydi.

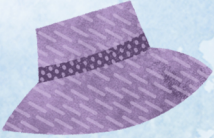
Alışveriş yapmayı çok sever Pi. Hiç üşenmez, küçük bir şeyi bahane eder –bazen bir maydanoz, bazen marna– giyinir, süslenir püslenir, çarşıya çıkar. O, çarşıya çıktığında tüm gözler onda olur, tuhaf tuhaf bakarlar. Bu duruma alışık olan Pi, gülümseyerek selam verir herkese. Bunca yıldır, kasabını manavını değiştirdiği görülmemiştir, hep aynı yerlerden alışveriş yapar. Bu yüzden, çarşı esnafı tuhaf bulsa da Pi’yi pek sever, ona saygı duyar.

Her zaman zevkli giyinir Pi. Bugün de yeşil bir pantolon, üzerine beyaz bir gömlek giymiş. Mısır püskülüne

UZAYLI KOMŞU

Zordur toplum içinde farklı olmak. Dışlanmayı, yalnız kalmayı hatta deli diye nitelenmeyi göze almak demektir. Ama Bayan Pi, tuhaf karşılanırsa da elâlem ne der korkusuyla yaşayacak bir insan değil. Kendiyle barışık ve renkli kişiliği, mahallenin çocuklarına, farklılıklara hoşgörüyü yaklaşma konusunda yeni bakış açıları kazandıracaktır.

Bayan Pimpirik'in ve kedisi Pamuk'un merkez olduğu, konuları birbiriyle ilişkili sekiz öykü. Hayal ile gerçeğin iç içe geçtiği, ince bir mizahla harmanlanmış, hayata, ilişkilerimize sıradışı bir gözle bakmamızı sağlayacak öyküler...

ISBN: 978-605-2031-96-4

9 786052 031964

www.tudem.com

    [tudemyayingrubu](https://www.tudem.com)